

Dominion of Canada.

Abylisjardir okeypis fyrir miljonir manna

200,000,000 ekrá

af hveiti- og beitlandi í Manitoba og Vestur Terrítörnum í Canada ókeypis fyrir landnemna. Þjúp og frábrægra frjóssamar jarðvegur, nægt af vatni og skógi og meglíndunum málgaðum. Afkastur hveitis af ekrunni 30 bush. e. af rei er umbíð.

Í HINU FRJÓVSAMA BELTI.

í Raufar-dalnum, Saskatchewan-dalnum, Peace River-dalnum, og umhverfinglandi alltjeldandi, eru fólka mikil fákárl af ágætasta akurlandi. engi og beitlandi—hinn víðtáttmesti fákárl í heimi af lit byggðu landi.

Malm-nama land.

Gull, silfur, járn, kopar, salt, stélniða, o. s. frv. Ómældir fákárl af kolanámalandi; hlífir þur til tryggður um allan áldur.

JÁRNBRAUT FRÁ HAFI TIL HAFS.

Canada Kyrrahafsjárnbrautin í sambandi við Grand Trunk og Inter-Colonial brautir myndu ólitta járnbraut frá öllum hafsvæðum við Atlantshaf í Canada til Kyrrahafs. Sú braut liggur um miðlutt frjóssama beltisins eptir því endilöngu og um hina hríkalegu, fjarlægju fjallaklassa, norður og vestur af Efra-vatni og um hin nafurfrugu Klettafjöll Vesturheims.

Hellnæmt loptslag.

Loptslag í Manitoba og Norðvesturlöndum er víðurkennt hlíf helnæmasta í Ameríku. Hrelnivíri og purrfirri vetur og sumar; veturnu kaldu, en bjartur og staðvísraumur. Aldrei þoka og súid, og aldrei fellibyljir eins og sunnarílandinu.

SAMRÁÐSSTJÓRNIN Í CANADA

gefur hverjum karnmáli yfir 18 ára gömlum og hverjum kvenmanni sem hefur fyrirfamiliu að sjá

160 ekrá af landi

þvegi ókeypis. Hlífir einu skilmálar eru, að landnemi búi á landinu og yrki það. Á þann hátt gefst hverjum manni kostur á að verða eigandi sinnar abyllisjarðar og sjálftædur í efnalegu lílliti.

ÍSLENSKAR NYLENDUR

Manitoba og canadíska Norðvesturlöndin eru nú þegar stofnaðar í 6 stöðum. Þeirra stærst er NÝJA ÍSLAND liggjandi 45—80 mílur norður frá Winnipeg, á vestur strönd Winnipeg-vatna. Vestur frá Nýja Íslandi, í 30—35 mílra fjarlægð er ALBERTA-NÝLENDAN, hásum þessum nýlendur er mikið af óumýndu landi, og það þessar nýlendur liggja nær höfuðstáð fylkisins en nokkur hinna ALBERTA-NÝLENDAN er 110 mílur suðvestur frá Wpg. DINGVALLA-NÝLENDAN 260 mílur í norðvestur frá Wpg. QUAPPELLE-NÝLENDAN um 20 mílur austur frá Dingvalla-nýlendu, og ALBERTA-NÝLENDAN um 70 mílur norður frá Calgary, og um 600 mílur vestur frá Winnipeg. Þá síðasttöldu 3 nýlendunum er mikið af óbyggðu, ágætu akur- og beitlandi.

Þrákarl upplýsingar í þessu efni getur hver sem vill fengið með því að skrifa um það:

Thomas Bennett,
DOM. GOVT. IMMIGRATION AGENT
Eda **B. L. Baldwinson,** (Islenzkur umbodsmáður.)
DOM. GOVT IMMIGRATION OFFICES.
Winnipeg, - - - Canada.

BEATTY'S TOUR OF THE WORLD.
BE-MAYOR DANIEL F. BEATTY, of Beauty's Celebrated Organs and Pianos, Washington, New Jersey, has returned home from an extended tour of the world. Read his advertisement in this paper and read for catalogue, and we will offer you a grand bargain. Particulars free on application. **ADVERTISED BY MONEY SERVICE.** **BEATTY'S TOUR OF THE WORLD.** **BE-MAYOR DANIEL F. BEATTY.** **ORGANS** Church, Chapel, and Par. Organ, Square, PIANOS, and all kinds of Musical Instruments. **Hos. Daniel F. Beatty, Washington, New Jersey.**

DOMINION-LINAN
selur „Prepaid“-farbrjef frá Íslandi til Winnipeg:
Fyrir fullorðinn, yfir 12 ára \$40,50
— barn 5 til 12 ára \$20,25
— barn 1 til 5 ára \$14,25
Símuleiðis farbrjef frá Winnipeg til Íslands: \$78,50
að frádregnu hæði milli Skotlands og Íslands, sem farþegar borga sjálfir 2 kr. á dag.
Menn snúli sjer til
B. L. BALDWINSON,
IMMIGRATION-HALL WP.

M. O. SMITH.
COR. ROSS & ELLEN STR.
hefur nýlega flutt sig þaðan sem hann var áður í miklu stætti og betri húsnæði. Hann hefur nú til sölu síli r tegundir af skótbláum, ásamt miklu af leirtáum, er hann hefur keypt mjög lágu verði og þar af leiðandi selur þau ákaflega ódýrt: t. d. bollapör á \$1, dúsin; Glassetta 20 cents og upp; lampar 35 cents—65; teppottar 25—35 cents; vatnakönnur 50 cts.; dúsin af diskum 75 cents til \$1,20; vetrarvetlinga 50 cts.—\$1,50 \$2—4,25; te setti \$2,50—3,50; vinklóa \$1 dúsin; yfirké 1,50—2,00; skóatöskur 50—75 cents; ferðakistur \$1—2. **Besta verð borginni.**
M. O. SMITH.
S. E. Cor. Ross & Ellen St.

Advertising.
Vilji þú augl. eitthvað, einhverstaðar, einhverstíma, skrifaðu til GEO. P. ROWELL & Co., nr. 19 Spruce St. New York.
Hver sem þarf upplýsingar um að auglýsa, fái sjer einstak „Book for advertisers, 368 bls., og kostar einn dollar. Hefur inni að halda dírtrétt úr American News Paper Directory af helstu blöðum; gefur kröpunna fólða og upplýsingar um verð á augl. o. h., hvernig að auglýsa. Skrifðu til: **HOWELL ADVERTISING BUREAU,** 10 Spruce St., N. Y.

C. H. WILSON.
HÚSBÚNADARSALI
Market St. - - - Winnipeg
Selur langtum ódýrara en nokkur annar í öllu Norðvesturlöndum. Hann hefur óþándanlega mikið af ruggstólum af öllum tegundum, einnig farska fallaga muni fyrir stasstofur.
C. H. WILSON.

Raddir fra almenningi

Í hver minnum lesendur „Helmskringlu“ á, að undir „Raddir fra almenningi“ er það óáskráð bláðins, sem talar. Hver maður getur fengið fari á „á láta þar í ljósi skoðanir sínar, þótt þar séu alveg gagnstæðar skoðunum ritstjórnarinnar, en menn verða að rita samlega og forðast persónulegáskommur; auk þess verða menn af rita um eitthvert það efni, sem almenningur að einhverja leyti varðar.

Í 8. nr. Hkr. p. á. er grein nokkur um fund þann, er haldinn var við Íslendingafétt 6. febr. Af því min er þar sjerstaklega getið og það hefur óþyrnilega, í sambandi við það sem sagt er að fram hafi farið á þessum fundi, þá dírft jeg hjer með að óska ráms í blaði þessu fyrir eptirfylgjandi línur, mjer til afsökunar og málinu til upplýsingar.

Har er sagt meðal annars svo: Dr. St. B. Johnson fylgdi G. Eyólfssyni að málu, að ávita breytinguna á bráurstaðinu, (ámála hr. J. Jóhannsson, að endingu komst hann upp á milli þeirra fjelaga Th. og G. Eyólfssonar, svo að annar hvort varð á vera ósannindamaður, og leit þó út fyrir að hann vildi fylgja báðum.—Á öðrum stað segir frá því, að jeg (St. B. J.) hafi greitt atkvæni á móti því að ham-arinn væri keyptur.

Þetta síðasta (eins og fleira í grein þessari) er eintómlygi; því það er öllum, sem á fundi þessum voru, kunnugt, að jeg greiddi alls ekki atkvæni, með eða móti nokkru máli eða atvri máls á þessum fundi. Að jeg hafi á fundinum átmelt hr. J. Jóhannsson fyrir nokkuð, er einnig ósagt; hvað glídar ástæður, sem hóf greinarstífs þessa kant-á álíta að jeg hafi haft, eða hefði getið að haft, til þess að ámála Jóni, þá gerði jeg það samt ekki.

Að mjer hafi dottið í hug, hvað þá heldur gert það, að ávita breytinguna á (!) bráurstaðinu, er svo frá-leiðt sem hugsagt getur; hitt gat verði ósönu sagt, að jeg hefði sýnt til hneigingu til að „ávita“ þann eður þá sem valdið höfðu breytingunni á bráurstaðinu, og þó var það nú ekki beinlínis, því það, að breytingin átti sjer stað, var að líkindum alls ekki átmelisvert út af fyrir sig; en hefði breytingunni verið sam-fara, segjum \$2—300 aukakostnað-ar, þá gat að líkindum orðið, að minnsta kosti spursmál um, hvort sá, er breytingunni og aukakostu-áðnum ölli, var ekki átmelisverður fyrir framkvæmdirnar, einkum ef slíkt var gert heimildarlaust. Að jeg hafi fylgt G. E. að málu, er að svo miklu leyti satt, sem skóðan-ir okkar voru líkar um sum umræðu-atvri fundarins—öru ekki.

Um framkomu mfna á fundinum er í stuttu máli þetta að segja: Jeg kom á fundinn nokkru eptir að hann var settur. Fyrir fundinn hafði jeg orðið þess var, að menn þóttust vera mjög ánægðir, með það meðal annars, að bráin hefði heimildarlaust verið sett þar sem hún er (þvert ofan í fundarsáðþykkt þar að lútandi), þar sem hún yrði mikil dýrari (til að vera fær yfirferðar), en þar sem hún hafði áður verið ákveðin. Og jeg hafði heyrð, að fundur þessi væri boðaður af þessari ánægju, sem tilefni, undir almennum frjálsum umræðum.

Þegar jeg kom á fundinn, var eitthvað verið að ræða um málefnið—eptir því sem jeg komst næst—, þó að eins um einhver aukatvri þess, eins og til fyrirgreiðslu eða undirbúnings undir aðalmálið. Eptir að jeg hafði hlustað um stund á um-ræðurnar, það jeg um orðið, og var veitt það sem öðrum; og það sem jeg hjelt fram var þetta, og ekkert annað:

Ad, eptir því sem jeg hafði verið upplýstur um, þá væri nú fullgærd þrú yfir fjótið, að lengd 220 fet (eða nálega fullgærd) og væri hún, 35 fetum lengri en 185 feta brú af sömu gerð; en nú væri kunnugt, að þar sem í upphafi hafði verið samþykkt að setja brúna, væri 185 feta löng brú nógu löng alla hléi milli bakka fjótsins, og þó vantaði enn þá eríð fje til að lengja brúna áfram svo að hún væri til nokkurs gagns eða umferðar, þar sem hún nú væri, og ef þessar tölur væru rjettar (sem jeg fullyrði ekki), þá gæti jeg ekki sjeð, hvaða sanngirni

gæti mælt með því, að fagrir bændur þar í bygðarparinum, næst brúnni, nje sveitarstjórnin enda—eða nokkrir aðrir, sem ekki væru á einn eða annan hátt valdir að þeirri „breytingu“ (færslu bráurstaðins) og kostnaðaraukanum þar af leiðandi væri skyldir til að leggja fram verk eða peninga til að fullgera verkið, fram yfir það sem þeir hefðu lofað, ef það hefði nokkuð verið, svo framfarlega sem þeir hefðu annars haft rjett til að ákveða bráurstaðið í byrjun og gert það.

Enginn upplýsti það, hvernig stæði á breytingu þessari, nje hefði valdið henni, eða hverjir, og enginn mótmælti því að þessar tölur væru rjettar til samauðurðar, sem jeg framsetti hjer að framan. Aðal-atvrið í mótmælunum var, að ekkert annað en að koma brúnni áfram alla hléi yfir fjótið með einhverjum ráð-um og það sem fyrst.

Hvað hóf á við þar sem hann ber það á mig, að jeg hafi komizt upp á milli þeirra fjelaga Th. og G. E. svo að þar af leiðandi hafi annar þeirra orðið að vera ósannindamaður, er mjer ekki vel ljóst, og jeg held engum öðrum heldur. Var það kann ske eitthvað, sem þessa tvo menu greindi svo sjerstaklega, en gljóslega, á um, á fundinum, að fundurinn—án minna skýringa—fengu ekki ljóslega sjeð, að það var nokkurt ágreiningsatvrið? Ekki mjer vítalegu. Á þess að svo hafi þó verið, getur þessi setning hóf, ekki állitizt neitt annað eða betra en vitleysa.

Jeg hirði hjer ekki um að hrekja fleiri villur og ranghermi í þessari grein en þau ein, er mig snerta, og sem þegar eru hrakin; líka bjzt jeg við að aðrir verði til að gera hinum ámalastvriðum í grein þessari állka skil á sínum tíma. Jeg vil að ræð-ingu allra umhyggjusamlegast ræd-leggjja hóf, þessarar greinar, að láta það aldrei á sig ganga að opinbera nafn sitt í sambandi við hana, og það þótt þess kynni að verða krafizt, það kynni að verða honum atvinnu-hnekkir.

Lundi, 20. febrúar 1892.
St. B. Johnson.

PÖLSKT BLÓÐ.

(Dýsk-pólsk saga þýdd.)

Donat hló nú datt, eins og vandi hans var. Það er ágætis maður þessi Procna, Fländern hugsaði sjer að ofbjóða honum er hann beitti tvo hesta fyrir vagninn, til þess að flytja söngmanninn til gistingastaðarins, og auk þess fjeck hann hjá Weyer báða þjóna hans í einkenisfötum. En þjer hefur átt að sjá þenna Procna, er hann leit á þennan vesling vagn! Og hvað haldiz þjer, að hann gerði? Jú, hann bauð svoð blátt fram biðum herraum að setjazt upp í hans eigna furstaletta vagn og flutti þá þann-ig að gistingastaðnum, eins og göðum heilsumönum semdri. Þjer hefur átt að sjá hve skómóttulegur á Fländ-ern var!

Vitid þjer Donat; jeg hjelt aldrei að þjer gætuð verið svoð líkivittin við vini yðar? mælti nú Xenia, og sneri um hlífðinu enn meira til hlífðar og málaði rammvittlaus ljósakipti, en pentubustan titraði milli fingra hennar.

En ekki batnar enn. Þjer hefur átt að vera við dagverð þennan, Xenia. Annað eins sjá menn eigi helma einu síni í lífi sínu. Þjer hefur átt að sjá svipina á Fländern og svo dígra riddarar-foringjann Hecherberz, er sat þar í fyrstu einn og upplásinn fröskur og líkur lífs-ákl mynd af hinu álpakta orðtaki: „ríkis er konungurinn!“

Ríkis er jeg.
Nú, það kann að vera svo! En svo varð hann svo grannur og lítill eins og sexklöfn Sardinia. Jeg segi yður satt, frænka, að jeg hef aldrei hlegið svo datt á að minni. Það lá við, að jeg merði sundur stórutána á vesslings ístrubla. En svo stóð nú á, að okkur hafði komið saman um að sjá tilfalli það, að bjóða þessari stjórn á hinni listanna til bórs okkar, til þess að hann fengi hugmynd um morgunverð Fländernarinnar í H. og berti svo dýr þeirra út. Við Fländ-ernarinn erum eins og þjer vist vitis, van-ir að ofbjóða heiminum. Fländern og riddararforingjinn voru forstöðumenn og höfðu látið þera fram okkar dýrasta vin-ens slíkt vin er sjaldgæft. Procna drakk og af því eigi var annað vin fremborið, en þá fór nú að sjóða í riddarforingju-nu. Nú, best herra, segir hann brog-andi, það þjer nokkru síni hannað nokkuð þvilkat líandi vinberjanna?

Jeg held varla, herra riddarar-foringi. En fyrirgeð! Jeg heoi enn þá ekki lítis á merkis. Og í því sneri hann flókunnvi til þess að líta á mót-ann.
Jeg stia heldur eigi greip Fländern fram og kipti til höfðinu. Þjer er að líka hún fyrsti, er við skenkjum þetta „Pleur des gouttes d' or“ fyrir.
Hvað þá? og gíttandi broz ljek um varir Procna. Faris þjer ekki villt þessu, minir herrar?
Skellihlátur glumdi nú umhverfs borbis. Nei, Útanheildin keisars Franz Josefs gjörir hlíf ómögulega mögu-legt og áfar sjer vins, er aðrir almen-nir dauðlegir eigi þekkjja. Skál, best Procna! Gangi yður atíð vel og lífið lengi hjer á jörðunni!
Nú var aptur hlegið.
Procna hóf nú upp glas sitt, drakk til allra og hallaði sjer svo aptur á bak á stóllinn og mælti.
Gouttes d'ors vex á mjög litlu svæði í Gulenem við Chateau Nish la Baise, ei hertoginn af Vatenar á. Háð þis herra minir, fengið vin ykkar beinlínis frá kjóllurum hertogans?
Almenu þögn varð nú þar til loka Hechelberg ræskti sjer og tók svo til orða:
Nei, eigi svo jeg vit. Heyrið Fländ-ern. Þjer sem sjáði um kaupin, getis best skýrt frá því.
Fländern svaraði hálf-reisulega: Jeg hef sjálfur verið í Bords-ax og sam-ís þar við árelsanleg verzlunarháð.
Procna hrsti höfuðið og yppti öxli unum. Lypti því nest glasinu upp á móti ljósinu og sagði með alvörusvip:
Jú kann að vírtast óháfa af mjer, að fara því fram að þessi kaupmaður að vísið hafi rjetta mlsa, en ranga vöru; þetta vin er gott, minir herrar, en það hvorki er nje veris hefur Fleur des gouttes d' or.
Hvernig getið þjer sannað það?
Ríðnarálfsforingjinn var nú nafólur og hlínir allir hljóðir.
Það er næsta auðvelt, herra minir. Jeg leyfi mjer að bjóða ykkur öllum til lítillíttar mldgeisverðar hjá mjer, til þess að halda vlnpróf. Jeg hef nú um langan tíma drukkizt óvikkiz Gouttes d' or og hef það atíð með mjer.
En Xenia, þjer hefur átt að sjá hver áhrif á þess orð höfðu.
Heller-Huningen hallaði sjer aptur á bak á stólinum og hló svo fjarskalega, að greiðfrú Dynar leit hlisa á hann. En það lá allt of ve á Donat til þess að hann tæki eptir þessu.
Til þess að sanna svo sögu sína, sagði nú Procna að hlíf óvikkiz Gouttes d' or kemt sjaldan eða aldrei á markað-inn, þar sem það að eins fær til hinnar keisarlöngu hjerðar í Paris eða til hertogans af Valence. Mjer hefur því tekið að fá dírlið af því. En svo stendur á því, að mjer hefur auðnað sá heldur að kalla hertogann af Valence vin minn og er jeg eit sinn hafði sungið í höll hans fyrir hlífðólkun og rödd mín var með þetta mál, þá stóð hann fast á því, að þetta væri að þakka gouttes d' or hans. Og þjer þeim tíma hef jeg jafnan haft nægl-legt af þessu einstaka vini!

Jeg vildi gefa hclit á af míni frænka lita, ef jeg hefði getað tekið ljós-mynd af Fländern og riddarálfsforing-annum, eptir þessa fróðlegu ræðu Procna! Andlitin voru eins löng og velfa, og þá liturinn—grønn, gulur, aukunarlægur. En þjer höfðu sannarlega fulla ástæðu til að vera gulir og grænir af líleku. Hve mikill ósigur var þetta eigi fyrir vinkjallars okkar! Okkar!!! Því vinkjall-ari Fländernarokksins er jafnfrægur á Dýskalandi og Kengurí mundi vera á Lapplandi! Ha, ha, ha! Og svo kemur Xenia Procna og frævir þessa menn á því, að keisari Franz Josef og riddararrið drekkiz svikil, blandað vlngrut. Fleur des gouttes d' or! Skyurvata, eðik og fosfor! Mjer liggur við, frænka, að springa af hlátri!

Og fyrsti Heller-Huningen hló svo hjartanlega, að hún dimmi skuggi hvarf um stund af andlit Xenia. Hún ljet frá sjer pentubustann og starði á hann, en rödd hennar var alvarlegri en vandi var.

Hvernig getið þjer hlegið svoð að þessari smán, er jafnt svertir yðursem fjelega yðar.
Donat leit til hennar og rjeði sjer varla fyrir keti. Góða frænka, við hló um auðvitað allir jefmikit, nema Fländ-ern og hún „tapaði sonur“, riddarar-foringinn, er sjeð hefur um kaupin. Í næsta sínu drekkum við líklega blek! Þjer þetta hefði hent mig, hefði jeg hneykist at stórlé. En Procna, þessi mesti sændargestur, er við nokkru sínu höf-um haft við bórð okkar, mundi fyr bita úr sjer tunguna en opinberlega skimpast að okkur!

Greiðfrú Dynar virtist að vera eitthvað utan við sig. Hún belt á neðri vörina og ftti frá sjer málverkun.

Og var þetta heitjuverk söngmanns-ins Procna, aðal-erindi yðar hingað?
Hinn ungi foringi varð alvarlegur, reis á fatur og hrsti hlíf fagra höfuð sltt.
Nei, Xenia. Jeg kom af allt öðrum sökum og ef jeg hef þegar haft allt of langan formála, þá kom það til af því, að jeg ætlaði að tala í mig hugrekki, því jeg veit vel, að þjer munuð styggjazt eigi all-litiz af því, er jeg nú hef að þera fram!

Hún leit hlisa á hann, en Donat leit beint í augu hennar og mælti:
Bein spurning krefst hreins svars, háttvita frænka—Í hverju sambandi stendur Janek Procna til yðar og ettar yðar?
Hlíf fagra andlit greiðfrúarinnar og hendur hennar krefptust eins og af sínadrætti milli fellingna slíkkjólans.
Janek Procna?—Til minn? var hlíf fyrirhléga svar hennar.
Jeg bið yður af þjer svarið mjer hreinskilnulega, attingja yðar, Xenia! mælti fyrsti Huningen, vlngrunlega. Til hvers er að leynd mig þess sem aðrir vandauslir menn þegar vita?
Hvað er það sem aðrir vandauslir menn vita? Eitthvað líkt niðurbælu angistarópi var sem ryddi sjer frá brjósti hennar. Jeg bið yður Donat að segja fyrir alla muni, hvað er það, sem áttalað er, hvaða kvitvir hefur brotiz út?
Greiðfrú Dynar var nú eigi lengur hin sama; hún þaut á fatur með leipr-andi augum, og hönd hennar, er hún lagði á herðar Útanriddarans, skalf og titraði.
Donat var alvarlegur og svipur hans skein með einhverjum únarlegum ljóma.
Janek Procna er upptekið nafn; það er nú fullljóst, Xenia, en það, sem þar heilt á baka til, vírdist eigi heldur neitt leyndarmál lengur, þá er við sát-um að dagverði og vlnði fó að stíga til höfuða Weyer Senfelz, þá fór hann og lypti glasi sínu móti Procna og mælti: Þagmælska er drengskaparmál, herra minn, en þar sem ein-hver leymlægur skyldileiki er á milli líf-varðar-riddarans og Útananna, er nær lengra en menn opt áta, vil jeg leyfa mjer Procna að drekka minni lífvarðar-ans!
Nú fór eins og kuldakjálpti um greiðfrúna.
Og Pólverjinn—hverju svaraði hann?
Hann ljet sem sig varðaði þetta engu, þangað til Fländern kom með ýms hmlifyrri, sem áttu við yður, frænka!
Við mig? hvíslaði Xenia með sjálfri sjer.
Og svo hvað?
Þá reis hann stoltur og alvarlegur á fatur, lypti upp glasi sínu og leit út yfir samsettimennina með nær því gnanndi augum. Þagmælska er drengskaparmál, herra minn, sagði hann hægt. Jeg bið yður að drekka með mjer minni gleymkunnar!
Höfuð Xenia laut niður og augu hennar stórðu á hinar marglitu róslr á gólfjaldinu.
En fyrsti Huningen reis á fatur og gekk til hennar.
Xenia! spurði hann lágt, er Procna stjúpbóðir yðar Hans?
Hún leit upp og eldur brana úr aug-um hennar.
Gúð sje oss náðgur, Donat! Já, hann er það.
Og þessu gátuð þjer leynit, Xenia? mælti Heller-Huningen og greip fagn-andi um hendur greiðfrúarinnar.
Þetta gátu þjer gegnt hjá yður! Og nú er þjer lokasin kannist við það, segid þjer „Gúð náði oss“, istað þess að þjer ættuð að vera stoltar af því, að eiga slíkan broður!
Hún dró hendur sínar hálfreidulega, að sjer.
Stjúp-onur föður minn er ekki bróð-ir minn, svaraði hún stuttlega, og englan hefur rjett til að kalla hann svo. Jan-ek Procna er mjer jofn ókyldur sem hvern annar Pólverj, er fer svingjandi um heiminn og gjörir sig af leiðskoppi hver-ullar hyll minna. Janek Procna hefur með því að kjósa þennan starfa og með því að tka sjer þetta nafn, lýst yfir því, að hann sje eigi verður þess, að vera bróðir greiðfrúar af Dynar-áttinni og hefur þannig staðfest það djúp hlíll okkar, sem eigi átti lárverð heiminn minnu geta gyllt!
Stjúfurnas ofsi titraði í dóð hennar og leiptraði í hinum dókka augum hennar. Eins og vorvindrinn í þjer yfir sveið hns sigraða vetrar, svo líðu og þurpura-öldur tilfellinga hennar fram yfir hlíf bleikla andlit.
Huningen studdist þungulega við stól-bakið. Honum samst. að í þessu stóla konurbjósti væri nú það stríð háð, er einvernan hclzt mundi geta lægt.
Hann rjetti henni vlnsamlega hend-ina. Þjer hafði ekki sjeð Janek svo á-rum skiptir og vitis þann eigi, hve ranglega að þjer dæmið hanni. Jeg hef heldur eigi mikla trú á hinum höfðu orðum yð-er, er þjer vlnsulega selna munuð taka aptur. Verið selar góða mín, háttvirda frænka, og ef árnáðaröð mín mega sín nokkurs hjá yður—Donat laut niður og kyssi hlns kvitu hendur,—þá munu þjer hella Janek Procna bíðilegar en þjer nú kveldið mig?
Frámh.

Bein spurning krefst hreins svars, háttvita frænka—Í hverju sambandi stendur Janek Procna til yðar og ettar yðar?
Hlíf fagra andlit greiðfrúarinnar og hendur hennar krefptust eins og af sínadrætti milli fellingna slíkkjólans.
Janek Procna?—Til minn? var hlíf fyrirhléga svar hennar.
Jeg bið yður af þjer svarið mjer hreinskilnulega, attingja yðar, Xenia! mælti fyrsti Huningen, vlngrunlega. Til hvers er að leynd mig þess sem aðrir vandauslir menn þegar vita?
Hvað er það sem aðrir vandauslir menn vita? Eitthvað líkt niðurbælu angistarópi var sem ryddi sjer frá brjósti hennar. Jeg bið yður Donat að segja fyrir alla muni, hvað er það, sem áttalað er, hvaða kvitvir hefur brotiz út?
Greiðfrú Dynar var nú eigi lengur hin sama; hún þaut á fatur með leipr-andi augum, og hönd hennar, er hún lagði á herðar Útanriddarans, skalf og titraði.
Donat var alvarlegur og svipur hans skein með einhverjum únarlegum ljóma.
Janek Procna er upptekið nafn; það er nú fullljóst, Xenia, en það, sem þar heilt á baka til, vírdist eigi heldur neitt leyndarmál lengur, þá er við sát-um að dagverði og vlnði fó að stíga til höfuða Weyer Senfelz, þá fór hann og lypti glasi sínu móti Procna og mælti: Þagmælska er drengskaparmál, herra minn, en þar sem ein-hver leymlægur skyldileiki er á milli líf-varðar-riddarans og Útananna, er nær lengra en menn opt áta, vil jeg leyfa mjer Procna að drekka minni lífvarðar-ans!
Nú fór eins og kuldakjálpti um greiðfrúna.
Og Pólverjinn—hverju svaraði hann?
Hann ljet sem sig varðaði þetta engu, þangað til Fländern kom með ýms hmlifyrri, sem áttu við yður, frænka!
Við mig? hvíslaði Xenia með sjálfri sjer.
Og svo hvað?
Þá reis hann stoltur og alvarlegur á fatur, lypti upp glasi sínu og leit út yfir samsettimennina með nær því gnanndi augum. Þagmælska er drengskaparmál, herra minn, sagði hann hægt. Jeg bið yður að drekka með mjer minni gleymkunnar!
Höfuð Xenia laut niður og augu hennar stórðu á hinar marglitu róslr á gólfjaldinu.
En fyrsti Huningen reis á fatur og gekk til hennar.
Xenia! spurði hann lágt, er Procna stjúpbóðir yðar Hans?
Hún leit upp og eldur brana úr aug-um hennar.
Gúð sje oss náðgur, Donat! Já, hann er það.
Og þessu gátuð þjer leynit, Xenia? mælti Heller-Huningen og greip fagn-andi um hendur greiðfrúarinnar.
Þetta gátu þjer gegnt hjá yður! Og nú er þjer lokasin kannist við það, segid þjer „Gúð náði oss“, istað þess að þjer ættuð að vera stoltar af því, að eiga slíkan broður!
Hún dró hendur sínar hálfreidulega, að sjer.
Stjúp-onur föður minn er ekki bróð-ir minn, svaraði hún stuttlega, og englan hefur rjett til að kalla hann svo. Jan-ek Procna er mjer jofn ókyldur sem hvern annar Pólverj, er fer svingjandi um heiminn og gjörir sig af leiðskoppi hver-ullar hyll minna. Janek Procna hefur með því að kjósa þennan starfa og með því að tka sjer þetta nafn, lýst yfir því, að hann sje eigi verður þess, að vera bróðir greiðfrúar af Dynar-áttinni og hefur þannig staðfest það djúp hlíll okkar, sem eigi átti lárverð heiminn minnu geta gyllt!
Stjúfurnas ofsi titraði í dóð hennar og leiptraði í hinum dókka augum hennar. Eins og vorvindrinn í þjer yfir sveið hns sigraða vetrar, svo líðu og þurpura-öldur tilfellinga hennar fram yfir hlíf bleikla andlit.
Huningen studdist þungulega við stól-bakið. Honum samst. að í þessu stóla konurbjósti væri nú það stríð háð, er einvernan hclzt mundi geta lægt.
Hann rjetti henni vlnsamlega hend-ina. Þjer hafði ekki sjeð Janek svo á-rum skiptir og vitis þann eigi, hve ranglega að þjer dæmið hanni. Jeg hef heldur eigi mikla trú á hinum höfðu orðum yð-er, er þjer vlnsulega selna munuð taka aptur. Verið selar góða mín, háttvirda frænka, og ef árnáðaröð mín mega sín nokkurs hjá yður—Donat laut niður og kyssi hlns kvitu hendur,—þá munu þjer hella Janek Procna bíðilegar en þjer nú kveldið mig?
Frámh.

Bein spurning krefst hreins svars, háttvita frænka—Í hverju sambandi stendur Janek Procna til yðar og ettar yðar?
Hlíf fagra andlit greiðfrúarinnar og hendur hennar krefptust eins og af sínadrætti milli fellingna slíkkjólans.
Janek Procna?—Til minn? var hlíf fyrirhléga svar hennar.
Jeg bið yður af þjer svarið mjer hreinskilnulega, attingja yðar, Xenia! mælti fyrsti Huningen, vlngrunlega. Til hvers er að leynd mig þess sem aðrir vandauslir menn þegar vita?
Hvað er það sem aðrir vandauslir menn vita? Eitthvað líkt niðurbælu angistarópi var sem ryddi sjer frá brjósti hennar. Jeg bið yður Donat að segja fyrir alla muni, hvað er það, sem áttalað er, hvaða kvitvir hefur brotiz út?
Greiðfrú Dynar var nú eigi lengur hin sama; hún þaut á fatur með leipr-andi augum, og hönd hennar, er hún lagði á herðar Útanriddarans, skalf og titraði.
Donat var alvarlegur og svipur hans skein með einhverjum únarlegum ljóma.
Janek Procna er upptekið nafn; það er nú fullljóst, Xenia, en það, sem þar heilt á baka til, vírdist eigi heldur neitt leyndarmál lengur, þá er við sát-um að dagverði og vlnði fó að stíga til höfuða Weyer Senfelz, þá fór hann og lypti glasi sínu móti Procna og mælti: Þagmælska er dreng